

**Arnfast (CD):**

Jeg skal blot over for fremskridtspartiets ordfører gentage, hvad hr. Erhard Jakobsen sagde i første runde, at vi er villige til at drøfte fjernelse af alle former for jordskatter. Datoen, hvor vi kan medvirke til det, er den 1. januar 1982.

**Arne Bjerregaard (KrF):**

Jeg vil antage, at det, venstre har fremført, bl. a. ved hr. Niels Anker Kofoed, om gælden, ikke skal opfattes på den måde, at gælden i det store og hele skal eftergives, men det er klart, at hvis man skal indgå en akkordordning, som man gjorde det i 1930'erne, så er der altså visse gældsposter, som eftergives, og jeg må notere, at det vel er det, der står i venstres oplæg. Hvis jeg ellers må spørge venstre – hvis man i øvrigt har tid – så vil jeg gerne vide, om det skal opfattes sådan, at det kun er en minimal del, der skal eftergives, medens resten faktisk skal ind under en såkaldt refinansieringsordning.

Hr. Niels Anker Kofoed fremførte, at vi havde lavet nye boliglove, hvor vi bruger en masse penge til forbrug. Når vi har været med til dette, så er det, fordi der mangler boliger og fordi der mangler beskæftigelse. Derved er det ikke en forbrugsforøgelse, men bare en omfordeling af pengene, havde jeg nær sagt, sådan at vi ikke betaler dem i arbejdsløshedsunderstøttelse. Vi får bygget boliger for de penge, vi ellers skulle betale i arbejdsløshedsunderstøttelse.

Jeg er da helt enig med hr. Niels Anker Kofoed i, at svineproduktionen falder i fremtiden, og at malkekvægsbestanden allerede falder betænkeligt. Det mener vi er en uheldig udvikling, og derfor er vi gået ind i arbejdet for at vende den udvikling, og derfor modtager vi venstres tilsagn om at medvirke til det med glæde, fordi vi tror, det er en opgave, som et bredt flertal i dette ting efterhånden må se at løse.

Jeg er enig med landbrugsministeren, som sagde, at det er et længe oparbejdet problem. Det er jo de nøgne kendsgerninger, at det er ikke et problem, som er fremkommet det sidste år. Det er et problem, som vi faktisk for år tilbage kunne se ville komme, men vi håbede bare, at et eller andet ville vise sig, så det ikke gik så galt, som vi kunne frygte.

Jeg bemærkede, at ministeren var betænkelig ved venstres forslag om at bruge 7-8 mia kr., og det kan jeg da godt forstå, det er vi andre også. På den anden side mener vi, at der nok i den givne situation kan være brug for, at man i alt fald undersøger muligheden for et mindre beløb, hvis venstre vil gå ind i et konstruktivt samarbejde også på andre væsentlige områder, hvilket er forudsætningen for, at vi kan bruge disse midler.

Jeg blev lidt betænkelig, da jeg hørte hr. Øllgaard sige, at venstres analyse, det, der var fremført i venstres oplæg, var korrekt. Ja men det er jeg da helt indforstået med. Vi andre har fremført den analyse, betydelig før venstre har fremført den. Når venstre ved hr. Øllgaard kører videre og siger, at man har fremlagt besparelser, som viser, at der kan vi tage pengene, så må vi spørge, om forudsætningen for, at venstre vil være med til at hjælpe landbruget, er, at det er de besparelser, venstre har fremlagt, der skal være med til at betale gildet, for så har man jo låst situationen fast igen.

Så sagde hr. Øllgaard, at han fik skyld for sidste år at dramatisere, og at vi andre tog lidt overlegent på det. Ja, det var måske ikke udtrykket »overlegent«, han brugte, men at vi andre sagde, at han dramatiserede. Derfor er jeg nødt til, ikke fordi jeg så gerne vil rippe i fortiden, men for i alt fald at fremlægge de nøgne fakta om vores analyse og imødegå, at vi måske dramatiserede for tidligt – da sagde man jo fra venstres og fra landboorganisationernes side, at det var overdramatiseret – at nævne, hvad jeg skrev til ministeren. Jeg skrev nemlig:

»Disse faktorer bevirker tilsammen, at mange landmænd i den kommende tid må sætte deres gårde på tvangsauktion, hvilket flere steder medfører, at private foderstofforretninger, maskinforretninger, smede og handlende rives med i faldet. I deciderede landbrugsområder kan en sådan kæderaktion hæmme udviklingen mange år frem i tiden.

Da de nævnte problemer sikkert kun er overgangsproblemer, vil det ud fra menneskelige og samfundsøkonomiske betragtninger være hensigtsmæssigt i tide at hindre dem i at udvikle sig.«

Dengang sagde man, at jeg overdramatiserede. Jeg må gentage, at hvis man dengang havde lyttet, så havde problemerne nok været mindre i dag.